

¿Què haurà d'afrontar el nou bisbe de Barcelona i els bisbes de Catalunya?

Dm, 1/12/2015 per Joaquim Maria C...

[Per què teniu por?](#)

QUÈ HAURÀ D'AFRONTAR EL BISBE DE BARCELONA I TOTS ELS BISBES DE CATALUNYA?

En aquestes darreres setmanes han arribat a les meves oïdes que diferents congregacions religioses estan fent o ja han fet els seus plans estratègics, projectes de futur, i per tant previsions pels anys a venir, tenint en compte la disminució i envelliment del seu personal.

Des de que tinc “ús de raó eclesial i pastoral”, és a dir, des de fa uns 40 anys, no he descobert el mateix en les nostres diòcesis catalanes, i en concret en la nostra archidiòcesi de Barcelona. A vegades s’ha comentat, i fins i tot en algun cas, s’ha fet algun estudi per analitzar els recursos personals que es tindrien al cap de 10 o 20 anys. En alguns casos s’han fet alguns passos molt tímids per preparar, formar i capacitar a laics i laiques per a poder animar i coordinar les comunitats cristianes, les parròquies. Normalment s’ha topat amb les inhabilitats i manca de costum del clergat per tal que realment els laics i laiques decideixin de debò. Cal també formar el clergat en el treball en equip, en la confiança complerta amb el laïcat, i s’ha fet poc de forma eficient.

El nombre de capellans va disminuint. Per sostenir les parròquies es va donant més feina (més parròquies) a capellans ja grans, amb poques capacitats per tirar endavant canvis pastorals i organitzatius i a vegades amb resistències al canvi. S’està reduint l’activitat pastoral als sagraments, i sovint en molts llocs, amb una presència del capellà curta, ràpida i estressant. S’està escurant el màxim de capellans vocacionats i entregats que han donat més del que poden. Els hi va la salut física i psíquica, en unes edats avançades. ¿Qui cuida d’ells?

Els laics i laiques actius a les parròquies se’ns han anat fent grans també. Moltes de les nostres comunitats parroquials, es sostenen gràcies a la gent gran, molta d’ella més ben preparada del que ells mateixos pensen. Molta de la gent gran que és activa pastoralment ja ha fet infinitat de cursets i encara va a conferències i està disposada a seguir-se formant. Moltes de les associacions de laics/ques que s’han creat en aquests darrers 20 anys és possible que desapareguin al mateix temps, ja que estan formades per una mateixa generació. Però ¿es permet al laïcat que participi plenament en la marxa de les parròquies, en les decisions importants, en un treball en equip per coordinar i animar tota la pastoral parroquial?. I si tenim en compte que en pocs anys moltes d’aquestes persones encara seran més grans o ja hauran desaparegut. Ens podem preguntar :¿on es poden trobar noves persones de mitjana edat i de joves que es vulguin formar de nou per animar i coordinar la pastoral de les parròquies?. Crec que ja s’ha arribat tard.

L’aportació dels religiosos i sobre tot de les religioses ha estat molt important en moltes parròquies sobre tot en territoris populars, però també van disminuint i s’envelleixen i ja no poden domar més de sí.

Els moviments d’acció catòlica tenen l’experiència de ser dirigits per laics i

laiques, però, ¿se'ls hi ha demanat el parer, el compartir la seva experiència per ser aplicada a les parròquies?.

Per altra banda, tampoc observo que s'hagi pensat, treballat i consensuat un nou mapa pastoral on de manera realista es vagi avançant vers una nova distribució dels recursos personals, econòmics i una reutilització del patrimoni eclesial.

Sabem que moltes diòcesis franceses i belgues ho han fet des de fa anys, en un llarg treball que ha durat 10 o 15 anys, per arribar a unificar parròquies, o a convertir un conjunt de parròquies en una de sola, o en dissoldre parròquies, o en recol·locar activitats pastorals diverses en els diferents edificis eclesials que la diòcesi té com a patrimoni (antigues parròquies, locals, centres...). ¿Algú coneix algun pla semblant en les nostres diòcesis catalanes? ¿En la barcelonina?. No crec que els bisbes anteriors hagin preparat el terreny en aquest sentit, pel bisbe nou de Barcelona i pels nous que vinguin en els altres bisbats catalans. ¿No es podria prendre nota del que s'ha fet en el país veí?.

El Concili Tarraconense recomanava la formació de tots els cristians/es i el desenvolupament de la responsabilitat compartida en la marxa de les nostres comunitats. ¿En què s'ha avançat?.

Per tant independentment de consideracions de política i diplomàcia civil i eclesial, sobre el que hi hauria també molt a dir (en les eleccions de bisbes sembla que intervé tothom menys el Poble de Déu), el nou bisbe de Barcelona, (i els nous que vinguin a les altres diòcesis de Catalunya si els actuals no ho fan) té al davant una problemàtica seriosa que haurà d'afrontar i que pot produir molt de patiment personal i comunitari:

- En primer lloc la jubilació, malaltia i mort de molts capellans, i per tant, conseqüentment, la seva atenció personal i l'atenció a les parròquies que deixen.
- En segon lloc plantejar-se si té voluntat real de constituir i dotar d'equips de pastoral amb pocs capellans i alguns laics/ques, per atendre les parròquies o grups de parròquies.
- En tercer lloc veure si hi ha voluntat de fer un mapa pastoral racional.
- En quart lloc pensar a què dedicar molts dels edificis eclesials. Si es tanquen, si esdevenen útils per altres activitats pastorals que no sigui el culte, si es poden convertir en espais multi-usos, o si es venen o es lloguen per a fer-hi: vivendes per a joves, per a matrimonis que poden tenir cura cultural, social i pastoral de l'entorn, auditoris, centres culturals, socials, botigues o restaurants...

Per acabar, penso, que cal anar canviant el concepte del ministeri sacerdotal en el que, fins ara, queda concentrada tota l'autoritat, la capacitat de decisió, la direcció pastoral i la presidència sacramental, per encaminar-nos vers un tipus de comunitats regides per equips de laics i laiques, encara que siguin pocs, i on cada cristià/na fa el seu ministeri, és a dir el seu servei propi a la comunitat segons el seu carisma, qualitats, capacitats, habilitats, dedicació, vocació, voluntat i temps. Penso que cal estar molt atent als grups que van sorgint o es van mantenint des de fa temps, que en les seves trobades vinculen la pròpia vida quotidiana amb l'evangeli. Aquest grups són ja el germen d'una nova església que va naixent, de la qual els bisbes, i tothom n'haurem d'aprendre molt.